

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/100/2018
Identifikačné číslo spisu:	5104899823
Dátum vydania rozhodnutia:	16.05.2019
Meno a priezvisko:	Mgr. Katarína Beniačová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:5104899823.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Š. Č.U., bývajúceho v Z., Y. X, zastúpeného JUDr. Matúšom Hríbom, advokátom so sídlom v Bardejove, Na hradbách 5, proti žalovaným 1/ B. Q. D., P. W., S., D. X I. - U., J., XX J. XXXX (J.), 2/ I. S., W.. S., G., T.. E.: XXXXXXXX, G. - U., J., za účasti intervenienta na strane žalovaných Slovenskej kancelárie poisťovateľov, so sídlom v Bratislave, Trnavská cesta 82, o zaplatenie 39 832,70 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 7 C 248/2004, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 28. apríla 2016, sp. zn. 8 Co 576/2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline z 28. apríla 2016 sp. zn. 8 Co 576/2015 a rozsudok Okresného súdu Žilina z 25. mája 2015, č.k. 7 C 248/2004-703 z r u š u j e a v e c v r a c i a Okresnému súdu Žilina na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia sumy 39 832,70 eur s príslušenstvom titulom náhrady mimoriadneho zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia v súvislosti s poškodením zdravia, ku ktorému došlo pri dopravnej nehode spôsobenej motorovým vozidlom, ktorého vlastníkom a prevádzkovateľom bol žalovaný 1/. Okresný súd Žilina v poradí druhým rozsudkom vydaným v prejednávanej veci 25. mája 2015, č.k. 7 C 248/2004-703 žalobu zamietol a rozhodnutie o trovách konania ponechal na čas po právoplatnosti rozsudku. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že dopravná nehoda, pri ktorej žalobca utrpel úraz, nezanechala u neho hodnotiteľné trvalé následky v podobe sťaženia spoločenského uplatnenia v súvislosti s diagnostikovaným podvrtnutím krčnej chrbtice, ku ktorému došlo pri dopravnej nehode. Zdravotné ťažkosti, na ktoré poukazoval boli dôsledkom pokročilých degeneratívnych zmien chrbtice, ktorými trpel už v čase úrazu a nevznikli v priamej príčinnej súvislosti s poškodením, ktoré utrpel pri dopravnej nehode. Vychádzajúc z týchto záverov potom nepovažoval za potrebné vykonávať ďalšie dokazovanie na preukázanie ťažkostí žalobcu po dopravnej nehode, keďže tieto ťažkosti neboli v príčinnej súvislosti s utrpeným úrazom. Podľa ustanovenia § 151 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) rozhodnutie o trovách konania odložil na čas po právoplatnosti predmetného rozsudku.

2. Krajský súd v Žiline rozsudkom z 28. apríla 2016, sp. zn. 8 Co 576/2015 na odvolanie žalobcu rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil s tým, že o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie. Konštatoval, že súd prvej inštancie na základe správne zisteného skutkového stavu dospel k správny právny záverom a odvolanie žalobcu je neopodstatnené. Zdôraznil, že vzhľadom na spornosť existencie trvalých následkov obodovaných v posudku o sťažení spoločenského uplatnenia A.. K., súd prvej inštancie postupoval správne, keď nariadil znalecké dokazovanie znalcom z odboru zdravotníctvo a farmácia odvetvie chirurgia, traumatológia A.. M.A. a tohto k vykonanému znaleckému posudku aj vypočul. Odvolacie námietky žalobcu, týkajúce sa nedostatočnosti výpovede znalca vyhodnotil ako nedôvodné. Uviedol, že znalec vo svojej výpovedi vyčerpávajúco reagoval na všetky súdom kladené otázky a dostatočne podrobne sa k jednotlivým skutočnostiam rozhodným pre posúdenie danej veci vyjadril. Rovnako ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že úraz spôsobený dopravnou nehodou nezanechal u žalobcu hodnotiteľné trvalé následky. Poukázal na výpoveď znalca, že pokiaľ by žalobca nemal degeneratívne ochorenie krčnej chrbtice, jeho stav by sa po úraze (dopravnej nehode) upravil a nezanechal by trvalé následky. Odvolací súd sa stotožnil aj s tým, ako súd prvej inštancie odôvodnil nevykonanie ďalších žalobcom navrhovaných dôkazov na preukázanie následkov dopravnej nehody na jeho ďalšom živote. Rozhodnutie o trovách konania v zmysle § 224 ods. 4 O.s.p. ponechal súdu prvej inštancie.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f/ zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“) a § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. Navrhol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f/ C.s.p. žalobca namietal, že súd prvej inštancie pristúpil len k formálnemu výsluchu znalca, ktorý nebol pripravený zodpovedať na ním uvádzané otázky a vecné námietky. Tvrdil, že výsluch znalca bol zmätočný, tento opakovane odkazoval len na znalecký posudok a všetky relevantné nezrovnalosti vyplývajúce z jeho vecnej argumentácie odmietol. Žalobca zdôraznil, že počas celej doby liečenia následkov predmetnej dopravnej nehody na jeho zdraví absolvoval vyšetrenia uznávanými odborníkmi, ktorí formulovali jednoznačné medicínske závery a preto je vylúčené, aby k tak dramatickému zníženiu kvality zdravia i jeho rodinného, pracovného a spoločenského života neprispela predmetná dopravná nehoda a nemala na jeho zdravotný stav žiadny medicínsky uznaný vplyv. Znalec všetky ťažkosti plynúce z nehody pripísal výslovne degeneratívnym zmenám, svoje závery však presvedčivo nezdôvodnil a tieto sú v rozpore s výpoveďou jeho ošetrojúceho lekára A.. W. Y., ako aj v konaní nevypočutej neurologičky A.. Č.. Výsluchom znalca súd prvej inštancie len formálne naplnil požiadavku stanovenú v zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu, ktorým bol v poradí prvý rozsudok vydaný v tejto veci odvolacím súdom zrušený. Na základe pretrvávajúcich pochybností o správnosti znaleckého posudku, z ktorého vychádzal súd prvej inštancie, nakoľko tento je v rozpore s inými vykonanými dôkazmi, bolo v danej veci nutné vyhovieť jeho požiadavke kontrolného znaleckého posudku vyššou inštanciou. Nevykonanie týchto dôkazov vyústilo k porušeniu jeho procesný práv, keď má povinnosť tvrdenia a povinnosť preukázať svoje nároky, lebo nemal možnosť tieto realizovať a tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

4. Dovolateľ ďalej namietal, že odvolací súd sa odklonil od záverov judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, nakoľko jeho právnu argumentáciu nevyhodnotil a uspokojil sa len s formalistickým a vec neriešiacim výsluchom znalca. Z tejto judikatúry totiž vyplýva, že pre vec samú je potrebné brať do úvahy aj ďalšie okolnosti a samotný znalecký posudok nie je jediným rozhodujúcim kritériom. Za týmto účelom označil ako svedkov vypočuť manželku a synov, ktorý mali možnosť bezprostredne vnímať a pozorovať jeho zdravotný stav po nehode a vplyv na jeho spoločenské uplatnenie. Okrem toho označil aj ďalších svedkov, ktorý mali o jeho zdravotnom stave vedomosť. Súd týchto svedkov nevypočul, napriek tomu, že to bolo významné nie len z hľadiska skutkového ale aj z hľadiska právneho. Týmto postupom sa odklonil od rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prezentovanej v rozsudku z 29. októbra 2009 pod sp. zn. 2 Cdo 170/2008, ako aj v rozsudku z 28. novembra 2013, sp. zn. 5 Cdo 49/2012.

5. Intervenient vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu vyslovil nesúhlas s jeho tvrdeniami, že výsluch súdneho

znalca A. M.É. bol zmätočný. Tento dal jednoznačné odpovede na sporné otázky a presvedčivo objasnil závery svojho posudku. V ňom dospel k záveru, že úraz u žalobcu nezanechal hodnotiteľné trvalé následky a žalobca v čase úrazu trpel pokročilými degeneratívnymi zmenami krčnej chrbtice, nezistil žiadne objektívne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že by sa predmetný úraz podieľal na súčasných zdravotných ťažkostiach žalobcu. Skonštatoval, že následky, ktoré má v súčasnosti žalobca, nemajú súvis s predmetným úrazom. Jeho závery boli totožné s lekáorskými závermi A. F., ktoré boli vyhotovené bezprostredne po dopravnej nehode v rámci prebiehajúceho trestného konania. Rovnaká diagnóza bola stanovená aj v prepúšťacej správe žalobcu z ústavnej liečby a v celom rade lekáorských správ. Ďalej uviedol, že pokiaľ základné predpoklady pre posúdenie dôvodov hodných osobitného zreteľa na zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia chýbali, nebolo potrebné a hospodárne, aby súd vykonal dokazovanie žalobcom navrhovaných svedkov. Poukázal na to, že dovolanie nie je tretím opravným prostriedkom a v dovolacom konaní nie je možno domáhať sa preskúmania skutkových zistení, na ktorých bolo založené napadnuté rozhodnutie. Navrhol, aby najvyšší súd dovolanie zamietol.

6. Žalovaný 1/ vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedol, že s týmto nesúhlasí. Poukázal na dĺžku času, ktorá uplynula od dopravnej nehody a v tejto súvislosti namietal premlčanie nároku. Nárok mal byť uplatňovaný a uhrádzaný poisťovňou. Uviedol, že v zázname o dopravnej nehode sa žiadne poškodenie zdravia nekonštatuje. Nárok uplatnený žalobcom označil za nespravodlivý a nezákonný.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.). Dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné a napadnutý rozsudok odvolacieho súdu aj súdu prvej inštancie treba zrušiť (§ 449 ods. 1, 2 C.s.p.).

8. Dovolateľ primárne vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 písm. f/ C.s.p. a to porušením práva na spravodlivý proces, ktorého podstatou je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie a rozhodnutie súdov v prejednávanej veci tak, aby konanie ako celok bolo nielen zákonné, ale aj spravodlivé.

9. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces.

10. Podľa konštantnej judikatúry najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. paušálne tvrdenie o nedostatočne zistenom skutkovom stave, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 8 Cdo 187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti. Na druhej strane Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach tiež vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (III. ÚS 332/09). Zasadám spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd totiž zodpovedá požiadavka, aby súdmi urobené skutkové zistenia a prijaté právne závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené. V práve na spravodlivý proces je obsiahnutá aj ďalšia ústavná zásada (čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 6 C.s.p.), s

to „rovnosť zbraní“ v civilnom konaní, ktorá všeobecne zahŕňa tiež rovnosť bremien, ktoré sú na strany sporu kladené a ktoré nesmie byť neprimerané (IV. ÚS 468/2018). Z práva na spravodlivý súdny proces vyplýva aj podľa Európskeho súdu pre ľudské práva povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29.4.1993, II. ÚS 410/06).

11. Vychádzajúc z obsahu dovolania (§124 ods. 1 C.s.p.) najvyšší súd ustálil, že podľa názoru dovolateľa, k zásahu do jeho práva na spravodlivý proces došlo postupom súdov nižších inštancií tým, že nevykonali ním navrhovaný dôkaz kontrolný znalecký posudok, ktorým chcel preukázať existenciu príčinnej súvislosti medzi úrazom, spôsobeným dopravnou nehodou, ktorým došlo ku škode na jeho zdraví a trvalými následkami, v súvislosti ktorými si uplatňuje žalovaný nárok na mimoriadne zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia (ďalej „SSÚ“) a to najmä z dôvodu, že závery súdom ustanoveného znalca A. M., ktorý úplne vylúčil akékoľvek trvalé následky, boli v rozpore so závermi A. K., ktorý vyhotovil lekársky posudok bodového ohodnotenia SSÚ.

12. Súd prvej inštancie v rozsudku konštatoval, že nepovažoval za potrebné nariadiť kontrolné znalecké dokazovanie ani konfrontáciu znalca A. M. s A. K. nakoľko na nastolené otázky dostal zo strany súdom ustanoveného znalca jasnú a presvedčivú, odborne podloženú odpoveď a nemal žiadne pochybnosti o správnosti vypracovaného znaleckého posudku. Uviedol, že v danej veci nebol naplnený základný predpoklad zodpovednosti za škodu, a to vznik škody spočívajúci v SSÚ a vzniku trvalých následkov v súvislosti s diagnostikovaným podvrtnutím krčnej chrbtice žalobcu pri dopravnej nehode a tým aj príčinná súvislosť medzi dopravnou nehodou a zdravotnými ťažkosťami žalobcu. S týmto záverom a odôvodnením nevykonania žalobcom navrhovaného kontrolného znaleckého dokazovania sa stotožnil aj odvolací súd.

13. Procesnému právu účastníka navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazoch) rozhodnúť, ale tiež, pokiaľ im nevyhoví, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, prečo, z akých dôvodov tak neurobil. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno založiť len tromi dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je navrhnutý dôkaz je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania; ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/nevyvráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou. Nakoniec tretím je nadbytočnosť dôkazu, t.j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené. Ak tieto dôvody zistené neboli, súd postupuje v rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ktoré garantujú pre stranu sporu ústavné právo na spravodlivý proces, čiže táto dôkazná vada (tzv. opomenuté dôkazy) takmer vždy založí nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ale súčasne tiež jeho protiústavnosť.

14. V sporoch o náhradu škody má naisto posledné slovo sudca, hoci kľúčovým dôkazom o príčinnej súvislosti medzi potenciálnym škodovým konaním (dejom) a vzniknutou škodou však býva znalecký posudok.

15. Žalobca vzniesol v priebehu konania vážne námietky voči znaleckému posudku z hľadiska vývinu a postupného prejavu sa jeho choroby po úraze, preto bolo povinnosťou nižších súdov vypočítať najmä lekárov, ktorí žalobcu ošetrovali pred a po dopravnej nehode. Potom na základe ich výpovedí zvážiť, či neprichádza do úvahy doplnenie dokazovania nariadením kontrolného znaleckého dokazovania z príslušného odboru, ktorým by mohol byť znalec neurológ / nie traumatológ; najmä za situácie keď vo veci boli podané dva posudky, v ktorých znalci o tej istej otázke dospeli k celkom odlišným záverom.

16. Súd nižších inštancií pri posúdení existencie príčinnej súvislosti medzi úrazom žalobcu, ktorý utrpel pri dopravnej nehode a následkami na jeho zdraví, vychádzajúc z vykonaného dokazovania ustálili, že táto nebola daná. Pri skúmaní príčinnej súvislosti treba prihliadať k všetkým skutočnostiam v ich vzájomnej súvislosti z toho hľadiska, či vyvolali tvrdené následky. Nie je vylúčené, že môže dôjsť úrazom k SSÚ aj v prípade, že poškodený už trpel iným (neúrazovým) poškodením zdravia, ak nebyť

úrazu vzniknuté následky - SSÚ by nenastali. V tomto smere súdy nižších inšancií dospeli k záveru, že u žalobcu existovali už pred úrazom degeneratívne zmeny na stavcoch krčnej chrbtice a tým aj predispozícia na vznik žalobcom tvrdených a znalcami posudzovaných následkov na zdraví žalobcu, ku ktorým mohlo dôjsť aj bez úrazu (dopravnej nehody). Existencia určitého chorobného stavu, aj keď latentného, však nemôže vylúčiť záver, že medzi úrazovým dejom a následne vyvolaným chorobným stavom je priama príčinná súvislosť, a teda, že tento stav bol ako jednou z hlavných príčin vyvolaný práve týmto úrazovým dejom (pozri napr. R 1/1963 Zb. rozhodnutí a oznámení súdov ČSSR, R 22/1974 a R 28/1980 Zb. súdnych rozhodnutí a stanovísk).

17. Žalobca počas konania opakovane tvrdil, že až po dopravnej nehode, pri ktorej došlo u neho k poškodeniu krčnej chrbtice začal trpieť bolesťami, došlo u neho k zdravotným následkom, ktoré ho obmedzujú v doterajšom spôsobe života. Poukazoval na závery lekárskeho posudku A. K., ktorý tieto následky hodnotil v posudku o bodovom ohodnotení SSÚ, na svedeckú výpoveď jeho všeobecného lekára A. W. Y., ako aj jeho zdravotnú dokumentáciu. Namietal, že závery súdom ustanoveného znalca sú v rozpore s týmito dôkazmi, že znalec neprihliadal na to, že jeho zdravotné problémy nastali až po úraze a navrhol vykonať kontrolné znalecké dokazovanie. Súdom ustanovený znalec A. M. vo svojej výpovedi pred súdom prvej inšancie pripustil, že „akcelerácia ťažkostí začína nejakou udalosťou, ale môže to byť aj úraz.“ Následne uviedol, že „Nevylučujem, že na tom patologickom teréne to vyvolalo zvýšenie bolesti, ale nie je to príčinou.“ (pozri č.l. 691). Znalec ďalej bližšie nezodôvodnil svoj záver, že ak aj úraz mohol vyvolať u žalobcu ním tvrdené následky, tieto nie sú príčinou úrazu. Dovolateľ na vysvetlení a odstránení týchto rozporov trval a v tej súvislosti navrhol vykonať kontrolné znalecké dokazovanie, ktoré by sa zameralo na posúdenie toho, či práve predmetný úraz spôsobený dopravnou nehodou mal vplyv na vznik ním tvrdených následkov na jeho zdraví.

18. Najvyšší súd po preskúmaní rozhodnutí súdov nižších inšancií konštatuje, že dovolacia námietka žalobcu týkajúca sa prípustnosti a aj dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. je opodstatnená. Procesný postup súdov nižších inšancií, ktorým odmietli vykonať žalobcom navrhovaný dôkaz - kontrolné znalecké dokazovanie, mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu veci z hľadiska tvrdení žalobcu. Nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej „ústavy“) (pozri III. ÚS 332/09). V takomto prípade by prichádzalo do úvahy aj vyslovenie porušenia základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa článku 47 ods. 3 ústavy, keďže nevykonanie účastníkom konania navrhovaného dôkazu by ho oproti druhému účastníkovi konania znevýhodňovalo. Bolo povinnosťou súdov vykonať potrebné dokazovanie na účely dôsledného posúdenia tvrdení žalobcu, že nebyť úrazu, ním tvrdené následky by nevznikli, aj keď trpel degeneratívnymi zmenami chrbtice. Inak povedané, či predmetný úraz bol spúšťačom zdravotných problémov žalobcu, ktorý pred dopravnou nehodou síce trpel degeneratívnym poškodením krčnej chrbtice, ale zdravotné ťažkosti sa u neho prejavili až bezprostredne po tomto úraze.

19. Dovolací súd na základe vyššie uvedených záverov napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 C.s.p.). Keďže nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd zrušil aj rozhodnutie súdu prvej inšancie.

20. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inšancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 C.s.p.). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inšancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 454 ods. 3 C.s.p.).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0.

22. Nad rámec uvedeného považuje dovolací súd za nutné upriamiť pozornosť súdov nižších inšancií na označenie žalovaných v záhlaví ich rozhodnutí. Žalobca v písomnom podaní z 23. novembra 2010 (č.l.

295) upravil označenie žalovaných, následne JUDr. Iveta Brindzová predložila súdu plnomocenstvo na zastupovanie žalovaných v súdnej veci (č.l. 301). Označenie žalovaných v týchto listinách sa nezhoduje s tým, ako sú uvedení v záhlaví rozsudku súdu prvej inštancie, ani odvolacieho súdu. V ďalšom konaní je potrebné uvedenú nezrovnalosť odstrániť. Rovnako je potrebné sa zaoberať tým, na akom skutkovom základe si žalobca uplatňuje nárok voči žalovanému 2/, z doterajšieho obsahu spisu tieto skutočnosti nie sú dostatočne zrejmé. Vzhľadom na doterajší postup súdov nižších inštancií a ich právne závery najvyšší súd pripúšťa, že táto skutočnosť nebola významná, no z hľadiska úplnosti žaloby a uplatneného nároku je vhodné, aby súdy nižších inštancií prihliadali aj na tieto skutočnosti.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.